

SAMUEL BJØRK

**Bufnița
vânează
întotdeauna
noaptea**

Bufnița vânează întotdeauna noaptea / Samuel Bjørk

- București : RAO Distribuție, 2018

ISBN 978-606-006-124-3

821.113.5

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

SAMUEL BJØRK

Uglen

Copyright © Samuel Bjørk, 2015

Toate drepturile rezervate

Această ediție este publicată
prin înțelegere cu Ahlander Agency

Traducere de

Alexandru Szollo prin LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2015
pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-124-3

Într-o vineri din primăvara lui 1972, în timp ce vicarul din Sandefjord își încuia biserica și se pregătea să meargă acasă, primi o vizită care-l făcu să mai țină biroul deschis o vreme.

Nu o mai văzuse vreodată pe față, dar pe tânăr îl recunoscuse. Era fiul cel mai mare al unuia dintre cei mai respectați oameni din oraș, un magnat al transporturilor care nu era doar unul dintre cei mai bogați oameni din Norvegia, ci și un susținător declarat al bisericii, un om a cărui generozitate făcuse posibilă, printre altele, cu zece ani înainte, construcția retableului¹ uriaș din mahon, cioplit rudimentar, care înfățișa șaptesprezece scene din viața lui Iisus Hristos, un retable de care vicarul era foarte mândru.

Tânărul cuplu avea o cerere deosebită. Ei doreau să se căsătorească, dar voiau ca vicarul să officieze ceremonia fără prezența altcuiva. Nu era o cerere neobișnuită în sine, dar motivul din spatele cererii lor era atât de bizar, încât vicarul crezu inițial că era vorba de o glumă. Totuși, îl cunoștea destul de bine pe magnatul transporturilor încât să știe cât era de religios și de conservator, și începu să-și dea seama că tânărul cuplu vorbește serios. Magnatul transporturilor avusese o stare de sănătate precară în ultima perioadă și se zvonea că era pe patul de moarte. Tânărul care stătea în acel moment în fața lui avea să moștenească o avere colosală; cu toate acestea, tatăl său pusese o condiție moștenirii acestei averi: sângele nimănui din afară nu avea să se amestece cu al familiei. Femeia pe care moștenitorul său alegea să o ia de soție nu trebuia sub nicio

¹ Partea din față a unui altar (n.tr.)

formă să aibă copii din alte relații. Tocmai aici era problema. Tânăra de care fiul magnatului transporturilor era foarte îndrăgostit avea copii dintr-o căsnicie anterioară. O fetiță de doi ani și un băiețel de patru. Copiii aveau să fie ascunși, iar apoi vicarul putea căsători discret cuplul, pentru ca mireasa să se supună în aparență condiției impuse de magnatul transporturilor, și nimeni nu avea să fie tentat să descopere adevărul. Era oare posibil?

Acesta era planul pe care-l pusese la cale cuplul: tânărul avea o rudă îndepărtată în Australia. Aceasta promisese să aibă grijă de copii până la moartea magnatului transporturilor. Un an, poate doi, apoi copiii aveau să fie readuși în Norvegia. Nu se știa, poate magnatul transporturilor avea să treacă în lumea celor dreپți mai curând decât era de așteptat. Ce părere avea vicarul? Găsea de cuviință să-i ajute la ceas de nevoie?

Vicarul pretinse a le lua în considerare cererea, dar, de fapt, se hotărâse deja. Plicul pe care tânărul îl pusese discret pe biroul lui era gros, și de ce nu i-ar fi ajutat pe tinerii îndrăgostiți? La urma urmei, cererea bătrânului magnat al transporturilor era cu totul exagerată, nu-i așa? Vicarul fu de acord să-i căsătorească pe tineri, iar săptămâna următoare, într-o mică ceremonie ținută într-o biserică închisă, în fața magnificului retablu, cei doi se căsătoriră.

La mai puțin de un an după aceea, în ianuarie 1973, vicarul primi o altă vizită; de data aceasta, tânăra veni singură. Era vădit tulburată și-i spuse că nu mai știa încotro să se îndrepte. Bătrânul magnat al transporturilor murise, dar ceva nu era în regulă. Nu auzise nici măcar o vorbă despre copiii ei. Îi fuseseră promise fotografii, scrisori, dar nu venise absolut nimic, nici măcar un singur cuvânt, iar ea începuse să se îndoiască de existența acelei rude din Australia. Femeia îi mărturisi și că bărbatul pe care îl luase de soț nu era ceea ce părea a fi. Nu-și mai vorbeau, nu mai împărțeau nici patul; el avea secrete, secrete întunecate, lucruri pe care ea nu găsea puterea de a le rosti cu voce tare; nici măcar nu se putea gândi la ele. Avea cum s-o ajute vicarul? Acesta o liniști,

asigurând-o că urma s-o ajute, că avea să se gândească la întreaga situație, rugând-o să revină în câteva zile.

În dimineața următoare, tânăra fu găsită moartă, chircită peste volanul mașinii, într-o râpă adâncă din apropiere de luxoasa casă a familiei magnatului transporturilor din Vesterøya¹, în apropierea centrului orașului Sandefjord.

Ziarele dădeau de înțeles că femeia condusese în stare de ebrietate, iar poliția îi tratase într-adevăr moartea ca pe un accident tragic.

După ce ajută familia cu pregătirile pentru înmormântare, vicarul se hotărî să-i facă tânărului magnat al transporturilor o vizită. Îi explică, așa cum și era, de fapt, că tânăra îl căutase în ziua dinaintea accidentului. Că era neliniștită în privința copiilor ei. Că era ceva, ei bine, ceva care nu cadra deloc cu toată povestea. Tânărul magnat al transporturilor ascultă și încuviință. Explică faptul că, din păcate, soția lui fusese foarte bolnavă în ultima perioadă. Lua medicamente. Bea în exces. Apoi tânărul magnat al transporturilor notă o sumă pe o foaie de hârtie pe care o împinse pe birou. Orașul era prea mic pentru vicar, nu-i așa? Nu i-ar fi fost mai bine să-L slujească pe Dumnezeu într-o altă zonă, poate mai aproape de capitală? Vicarul se ridică din scaun și aceea fu ultima dată când îl văzu pe tânărul și puternicul magnat al transporturilor.

Câteva săptămâni mai târziu, își făcu valiza.

Nu mai puse vreodată piciorul în Sandefjord.

¹ Una din cele două peninsule din afara orașului norvegian Sandefjord (n.tr.)

Fetița stătea cât de liniștită putea pe canapea, sub pătură, în timp ce aștepta să adoarmă ceilalți copii. Se hotărâse. Urma să o facă în noaptea aceea. Nu urma să se mai teamă. Nu avea să mai aștepte. Avea șapte ani și era foarte matură. Avea să plece imediat ce se lăsa întunericul. Nu înghițise somniferul din noaptea aceea. Nu făcuse decât să-l împingă sub limbă, unde-l ținuse ca să-i arate mătușii Julia ce fetiță cuminte era.

– Arată-mi.

Scoase limba.

– Ce fetiță cuminte. Următorul.

Fratele ei făcea așa de multă vreme. Încă de când îl închiseseră în pivnița din pământ bătătorit. În fiecare noapte, ascundea pastila sub limbă fără să o înghită.

– Arată-mi.

Scoase limba.

– Ce băiețel cuminte. Următorul.

Trei săptămâni în întuneric pentru că refuzase să-și ceară scuze. Toți copiii știau că nu făcuse nimic greșit, dar adulții tot îl băgaseră în pivniță. De-atunci, se schimbaseră. În fiecare noapte, băga pilula sub limbă, fără să o înghită, și pe măsură ce pilula ei își făcea efectul și ea începea să devină somnoroasă, îi vedea umbra în timp ce ieșea tiptil din cameră și dispărea.

Fetița așteptase până când auzise că adormiseră toți ceilalți copii, apoi ieșise pe furiș din casă. Era iarnă și încă era cald, deși amurgul se cuibărise ușor printre copaci. Fetița traversase desculță curtea,

ascunzându-se în umbre până când ajunsese dincolo de copaci. După ce se asigurase că nu o văzuse nimeni, fugise din nou de-a lungul cărării dintre copacii mari, spre poarta cu inscripția *Atenție*, proprietate particulară! De acolo se hotărâse să-și înceapă căutarea.

Îi auzise pe fratele ei și pe unul dintre ceilalți băieți sușotind în legătură cu asta. Un hambar vechi, dărăpănat, o căbănuță uitată în capătul îndepărtat al proprietății, pe care însă nu-l văzuse cu ochii ei. Erau treziți la ora 6.00 dimineața în fiecare zi și mergeau la culcare la ora 9.00 în fiecare seară. Mereu exact aceeași rutină, fără schimbări, cu doar două pauze de câte cincisprezece minute de la lecții, teme, yoga, spălatul rufelor și toate celelalte sarcini pe care le aveau de îndeplinit. Fetița zâmbi auzind greierii și simți iarba moale gâdilându-i picioarele în timp ce cotea de pe cărare și mergea cu grijă de-a lungul gardului spre locul pe care, cu ochii minții, îl alesese drept posibilă situație a cabanei. Dintr-un motiv necunoscut, nu-i era teamă. Se simțea ușoară; spaima avea să-i pătrundă în ființă abia mai târziu; în acel moment, era fericită, liberă ca pasărea cerului, singură cu gândurile ei, în acea pădure frumoasă, cu miros atât de plăcut. Zâmbi larg și-și trecu degetele peste o plantă care semăna cu o stea; era aproape ca și cum ar fi fost într-unul dintre visele pe care le avea când pastilele pe care ei le primeau nu erau puternice. Trecu pe sub o cracă și nici măcar nu tresări când auzi foșnete din niște tufișuri aflate în apropiere. Poate că un ursuleț koala îndrăznise să coboare din copaci. Chicoti ca pentru sine în timp ce-și imagină cum ar fi fost să mângâie unul. Știa că au gheare ascuțite și că nu sunt deloc pufoși, dar tot încercă să-și imagineze cum ar fi fost, cu blana lor moale și caldă între degetele ei, cu boticul delicat gâdilându-i gâtul. Aproape că uitase de ce ieșise, apoi își aduse aminte și se opri în loc când zidul cabanei îi apără în față la o distanță mică. Fetița înclină capul și studie scândurile cenușii. Deci, era adevărat. În pădure exista un loc. Un loc unde te puteai ascunde. Unde puteai fi singur. Se furișă cu grijă mai aproape de cabană și simți un fior plăcut pe sub piele în timp ce se apropia de ușă.

Fetița nu știa că privesc ea care o aștepta avea s-o schimbe pentru tot restul vieții, s-o bântuie mulți ani: sub pătură, pe canapeaua tare, în avion, traversând globul după ce poliția descoperi copiii care plângeau, sub plapumă, în patul moale dintr-o altă țară, unde sunetele erau diferite. Nu știa nimic despre asta în timp ce întindea încet mâna către clanța din lemn și deschidea ușor ușa care scârțâia.

Înăuntru era întuneric. Fu nevoie de câteva secunde până când ochii îi îngăduiră să vadă bine, dar nu era niciun dubiu. Mai întâi, un contur vag, apoi totul deveni clar; el era înăuntru.

Fratele ei.

Nu purta haine. Era complet gol. Complet gol, și totuși trupul lui era acoperit de... pene? Era ghemuit într-un colț, o creatură sucită, din altă lume, asemenea unei păsări, care ținea ceva în gură. Un animal mic. Un șoarece? Fratele ei era plin de pene și ținea între dinți un șoarece mort.

Aceasta era imaginea care avea să-i schimbe viața. Fratele ei se întoarse încet și o privi, cu ochi mirați, de parcă n-ar fi știut cine era. Lumina căzu prin fereastra mizerabilă peste mâna lui acoperită cu pene, care se mișca ușor prin aer. Gura i se curbă într-un rânjet cu dinți albi, sclipitori, în timp ce scotea șoarecele din gură, fixând-o cu privirea, și spunea:

– Eu sunt bufnița.

UNU

Capitolul 1

2012

Tom Petterson, botanist, scoase geanta aparatului de fotografiat din mașină și făcu o pauză pentru a se bucura de priveliștea întinsă de-a lungul liniștitului fiord înainte de a se îndrepta spre pădure. Era începutul lui octombrie, iar lumina soarelui din acea zi răcoroasă de sâmbătă scâldea peisajul din jurul lui într-o aură frumoasă, razele blânde mângâind frunzele roșietice și galbene care aveau să cadă în curând, făcând loc iernii.

Tom Petterson își iubea slujba. Mai ales atunci când putea munci în aer liber. Fusese angajat de conducerea orașului Oslo și a provinciei Akershus pentru a consemna prezența plantei *Dracocephalum*¹, sau mătăciune, cum era cunoscută, o plantă pe cale de dispariție, care însă creștea în pădurile din jurul fiordului Oslo. Primise prin intermediul blogului său un nou pont, iar aceea era sarcina lui în acea zi: să consemneze numărul și localizarea exactă a specimenelor descoperite recent din această plantă rară.

Mătăciunea creștea până la o înălțime de zece-cincisprezece centimetri și avea flori albastre, albastre-închis sau mov, care se ofileau toamna, lăsând un mănunchi de semințe maronii, asemănătoare cu cerealele. Planta nu era doar rară; era gazda și mai rarului gândac-de-mătăciune, care se hrănea exclusiv cu florile ei. „Minunile naturii“, se gândi Tom Petterson, neputându-și stăpâni zâmbetul în timp ce ieșea de pe cărare și urma traseul pe care un biolog amator atent la detalii i-l trimisese. Uneori – nu o spunea

¹ Plantă erbacee aromatică originară din Siberia (n.tr.)

niciodată cu voce tare, pentru că fusese crescut să creadă că nu există absolut niciun Dumnezeu, părinții lui insistaseră asupra acestui aspect –, dar uneori nu se putea abține să se minuneze: miracolul creației. Legătura delicată dintre toate făpturile, de la cele mai mici la cele mai mari. Păsările care se îndreptau în fiecare toamnă spre sud pentru a-și face cuiburile, acoperind distanțe enorme în fiecare an și ajungând în același loc. Frunzele care-și schimbau culoarea în fiecare toamnă, transformând copacii și pământul într-o operă vie de artă. Nu, nu o spunea cu voce tare, dar gândul îi trecea adesea prin minte.

O luă spre dreapta, între doi molizi înalți, și urmă cursul unui pârau în sus, spre locul unde ar fi trebuit să fie plantele, zâmbind din nou ca pentru sine.

Traversă pâraul și se opri în loc când auzi un foșnet în tufișul din fața lui. Petterson își ridică aparatul, gata să pozeze. Un bursuc? Asta auzise oare? Acest animal timid nu era nici pe departe la fel de întâlnit pe cât credea lumea. O poză cu un bursuc ar fi fost grozavă pentru blogul lui și i-ar fi oferit și o poveste frumoasă, niște mătăciune și un bursuc, plimbarea perfectă pentru o zi de sâmbătă. Se luă după zgomot și se trezi curând într-o poieniță, dar, spre dezamăgirea lui, nu văzu niciun animal.

Totuși, era ceva în mijlocul poienii.

„Un trup gol.“

O fată.

„O adolescentă?“

Tom Petterson era atât de șocat, încât scăpă aparatul din mână și nu-și dădu seama că îi cădea în buruieni.

În poiană era o fată moartă.

„Pene?“

„Dumnezeule mare!“

În pădure era o adolescentă goală.

„Acoperită de pene.“

„Cu un crin alb în gură.“

Tom Petterson se întoarse în direcția opusă, se împletici prin tufișurile dese, găsi cărarea, fugi cât de repede putu înapoi la mașină și sună la poliție.

Capitolul 2

Detectivul Holger Munch, de la Omucideri, stătea în mașina lui, în fața fostei sale locuințe din Røa¹, regretând sincer că fusese de acord să meargă acolo. Locuise în casa albă cu soția lui de atunci, Marianne, până cu zece ani în urmă, și nu mai intrase acolo de atunci. Anchetatorul gras își aprinse o țigară și coborî geamul mașinii. Își făcuse controlul medical anual în urmă cu vreo câteva zile înainte, iar doctorul îi recomandase, din nou, să o lase mai moale cu mâncărurile grase și să nu mai fumeze, dar polițistul în vârstă de cincizeci și patru de ani nu avea absolut nicio intenție de a se supune, mai ales în legătură cu cea de-a doua variantă. Munch avea nevoie de țigări pentru a putea gândi, iar gânditul îi făcea mai multă plăcere decât orice altceva.

Lui Holger Munch îi plăceau șahul, integramele, problemele de matematică – orice îi putea stimula celulele creierului. Stătea adeseori în fața laptopului, conversând cu prietenii despre jocuri de șah sau rezolvând probleme de perspicacitate. Chiar atunci primise un e-mail din partea prietenului său, Juri, un profesor din Minsk pe care-l cunoscuse on-line cu doar câțiva ani în urmă.

Într-un lac este un stâlp din metal. Jumătate este pe fundul lacului. O treime din el e în apă. O bucată din stâlp, cu lungimea de opt metri, iese la suprafața apei. Care este lungimea totală a stâlpului? Numai bine. J.

Munch se gândea la răspuns și tocmai se pregătea să-i răspundă la e-mail când fu întrerupt de sunetul telefonului. Se uită pe

¹ Suburbie a orașului Oslo (n.tr.)

ecran. Mikkelson. Șeful lui de la sediul Poliției Oslo, din cartierul Grønland. Munch lăsă mobilul să sune câteva secunde; se gândi să răspundă la apel, dar se hotărî în cele din urmă să-l ignore. Apăsă butonul roșu și băgă mobilul înapoi în buzunar. Acela era un moment dedicat familiei. Astfel greșise în urmă cu un deceniu. Muncea non-stop, și chiar și când era acasă mintea-i era în altă parte. Din cauza aceea era în acel moment în fața casei în care Marianne locuia cu un alt bărbat.

Holger Munch se scărpină în barbă și se uită în oglinda retrovi-zoare la cadoul mare, roz, cu funde aurii, de pe bancheta din spate. Era ziua de naștere a nepoatei sale, Marion. Feblețea lui în vârstă de șase ani. Adevăratul motiv pentru care fusese de acord să meargă cu mașina până în Røa, deși jurase că nu avea să mai calce vreodată în casa aia. Munch trase un fum zdravăn din țigară și-și dădu seama că se freca pe degetul inelar, unde era odată verigheta. O purtase zece ani după despărțire, nereușind să-și impună să o dea jos. Marianne. Fusese dragostea vieții lui. Își închipuise că aveau să fie mereu împreună și nu ieșise la nicio întâlnire după divorț. Avusese ocazii. Niciodată nu i se păruse potrivit. Dar în acel moment o făcuse – dăduse jos verigheta. Era în dulapul din baia de-acasă. Nu reușise să o arunce.

Holger Munch oftă din greu, trase un alt fum din țigară și aruncă încă o privire rapidă cadoului roz. Probabil că exagerase – din nou. Fiica lui, Miriam, îi reproșa mereu că o răsfăța pe mica Marion, dându-i tot ce-și dorea. Îi cumpăraseră un cadou, știind că Miriam nu avea să fie de acord, dar știa că era ceva ce nepoata lui își dorea din toată inima. O păpușă Barbie cu o casă Barbie uriașă și cu propria ei mașină Barbie. Deja auzea predica. Despre copii răsfățați. Despre corpul feminin și obiective imposibil de atins, dar, pentru numele lui Dumnezeu, era doar o păpușă. Ce rău putea face dacă asta-și dorise fetița?

Mobilul îi sună din nou; Mikkelson, a doua oară, iar Munch apăsă iarăși butonul roșu. Când sună a treia oară, fu tentat să răspundă, pentru că apelanta era Mia Krüger. Ținea foarte mult la